

omkring Halvdelen deraf. Men hvad har man givet den fattige Mand, som ejede den Ejendom? Han fik for sin Ejendom lidt over 6 000 Kr., hvorefter han maatte rykke ud af den, han maatte saa at sige ikke være der en Dag længere. Tænk paa, hvad det vil sige at give en Mand 6 000 Kr.; hvorledes skal han kunne leve for disse Midler i disse dyre Tider? Og imens tager den danske Stat den Fortjeneste, der kan indvindes ved, at der daglig leveres det nævnte Kvantum! Og mens Ejeren af denne lille Plet Hedejord intet faar af Fortjenesten, saa respekterede man endans Ejendomsret, nemlig Grossistens, som skulde have disse Kul til Salg, hvorved han maa have tjent umaadelige Summer.

Jeg anser den Behandling, som denne fattige Mand har lidt, for den største Uret, der er begaaet imod Ejendomsretten. I Fjor indbragte det daværende Medlem fra Skern, Ovesen, et Andragende fra denne Mand. Det blev sendt til Finansudvalget, men Ministeren vilde ikke tage imod en Indstilling fra Finansudvalget, og Finansudvalget faldt til Føje. Det nævnte Medlem tog paa Anmodning af Finansudvalgets Ordfører det Ændringsforslag, han havde stillet, tilbage, idet han brugte denne Motivering: Kommer Tid, kommer vel ogsaa Raad dér. Jeg kender ikke den paagældende Mand, ved ikke, hvorledes han er situeret, jeg ved kun, at det er for lidt, hvad han har faaet for sin Ejendom. Endnu kan Finansudvalget tage Affære og give denne Mand den Oprejsning, han fortjener. At den danske Stat skulde have Ret til at tage en fattig Mands Jord og sige til ham: Vi gav dig 6 000 Kr. derfor — det er godt og vel 100 Kr. pr. Tønde Land —, men vi har Lov til selv at tjene Millioner paa den Plet, idet vi ræsonnerer saaledes: Det kommer ikke din Ejendomsret ved, kun den øverste Plovfure var din Ejendom, hvad der laa længere nede, var ikke din Ejendom; det strider efter min Overbevisning fuldstændig mod den Opfattelse af Ejendomsretten, der hidtil har været gældende i dette Land.

Jeg ved saare vel, at den højtærede Indenrigsminister sagde i Fjor: Den Side af Sagen kommer ikke mig ved; der er vedtaget en Lov, efter denne Lov er der eksproprieret; og Ekspropriationskommissionen har sagt: Manden faar ikke mere. Maaske kunde man den Gang sige, at Jordstykket ikke var mere værd. Men naar nu Staten har indvundet Millioner paa Købet, og den Mand, som havde Kontrakt om Salget af Brunkul her i dette Land, har faaet sin Ejendomsret respekteret; har faaet sin Ret-

betydelige Avance, skal det saa være ret og billigt, at den Mand, som var retmæssig Ejer af den Jord, i hvilken Brunkullene laa, ikke faar en eneste Øre mere, end om de ikke havde eksisteret? Dette oprører i alt Fald min Retfærdighedsfølelse, og derfor vil jeg protestere imod denne Fremgangsmaade, saa længe det er mig muligt. Jeg henstiller derfor til Finansudvalget at tage denne Sag under Overvejelse en Gang endnu. Nu kan man faa Besked om, hvorvidt Staten har tjent noget. Det er i hvert Fald rigtigt, at der er leveret ca. 40 Vogne pr. Dag igennem Maaneder, og de har, saa vidt jeg ved, kostet omkring 300 Kr. pr. Vognladning.

Der er ogsaa en anden Ting, jeg vil nævne. Der var andre private, som havde Kul i deres Jord, og medens man ellers havde sagt Nej til private eller sagt: I kan faa sat en Maksimalpris, men I kan ingen Vogne faa, saa har man nede ved Troldhede indrettet det saaledes, at der er en enkelt Privatmand, der kan komme til at afsætte sine Kul; han kunde faa lagt Spor til Lejerne og faa Kullene læsset paa Statens Jernbanevogne. Vil man yde Retfærdighed, maens Handlemaade være af en anden Støbning end i dette Tilfælde. Man kan maaske sige: Ja, hvad kommer egentlig en Husmand eller en Gaardmand paa Heden den danske Stat ved? Jo, Sagen vedkommer den danske Stat, for det er Lovgivningsmagten og Regeringen, der her har gjort sig Fordel paa den fattige Mands Bekostning efter min Mening stik imod det, som er Grundlovens absolutte Bud om Ejendomsretten.

Jeg har dernæst et Par Bemærkninger at gøre til den højtærede Trafikminister. Der er omdelt til Rigsdagens Medlemmer en Fortegnelse over de offentlige Arbejder til Afhjælpning af Arbejdsløsheden. Denne Beretning synes mig overordentlig trøstløs. Vi ved alle sammen her i denne Sal, at der er bevilget den ene Million efter den anden for at afhjælpe Arbejdsløsheden, men man fristes til at sige, at det er karakteristisk, naar der i Beretningen meddeles fra en offentlig Institution, at den har skaffet Arbejde til et Par Malersvende. Jeg siger ikke, det er alt, hvad der er gjort, men jeg siger, at Bemærkningen er karakteristisk. Naar man nemlig gennemblader denne Beretning, faar man at se, at den Afhjælpning af Arbejdsløsheden, der er naaet, er uendelig ringe i Forhold til de Millioner af Kroner, vi har bevilget dertil. Jeg skal med Hensyn til et enkelt Sted, hvor jeg er særlig godt kendt, nævne, at vi i Fjor paa Finansloven bevilgede 65 000 Kr. til